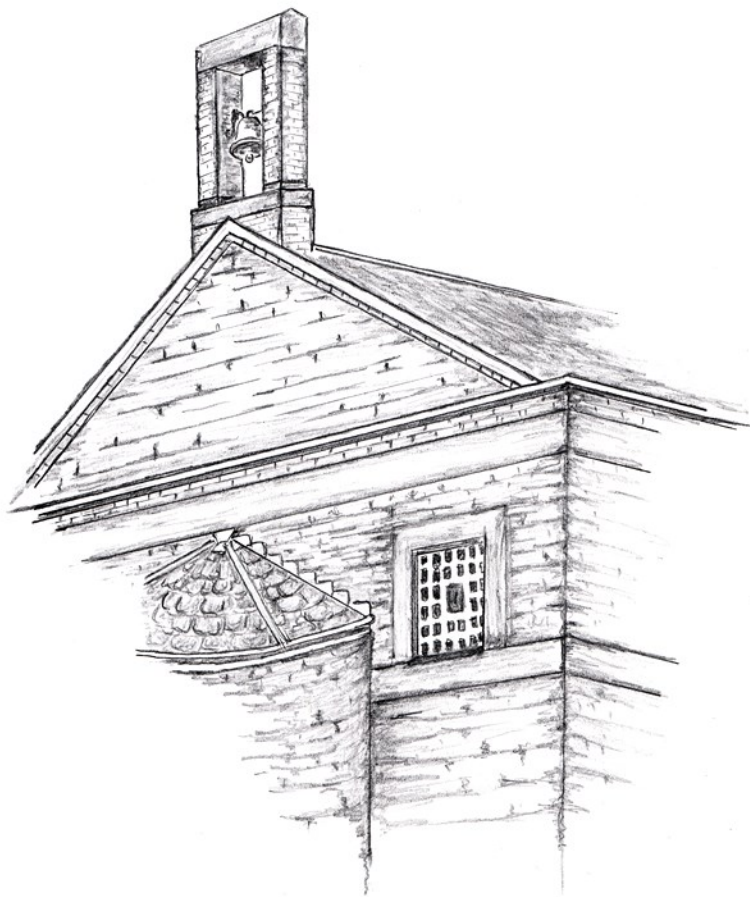

DOBBER

Berichten uit de Doopsgezinde
Gemeente van Purmerend

Jaargang 31 Nummer 01 feb/mrt/apr 2019

Colofon

“Dobber” is een uitgave van de Doopsgezinde Gemeente Purmerend en verschijnt minimaal 6x per jaar, rond de 1e zaterdag van de maand. De maanden jan./feb. en juli/aug. zijn meestal gecombineerde nummers. Bijdrage “Dobber”: € 7,50 per jaar. (bank/giro zie boekhouder)

Copy: voor iedere 15e van de maand.

Vermaning: Julianastraat 7, 1441 EN Purmerend,
www.doopsgezindpurmerend.nl.
dgpurmerend@gmail.com

Voorganger: Vacant

Organist:: Dhr. J.D.M. van ‘t Hooft

Koster: Fam. J. Hoekstra, Botterstraat 33,
1443 ET Purmerend. Tel. 0299 479983

Boekhouder: W.J. Ernsting (zie secretaris)
IBAN: NL40INGB0001618909, (t.n.v. Doopsgez.
Gem. Purmerend)

Zusterkring: Iedere 3e woensdag van de maand (Vermaning)

Verhuur: W.J. Ernsting (zie secretaris)

Redactie: Mw. E. Ernsting-van Eeden, Purmerenderweg 136,
1461 DL Z.O. Beemster, Tel. 0299 434369
Email: eeve61bij@gmail.com

Bezorging: Claire Scherpenhuysen, tel. 0299 429627

Kerkenraad

Voorzitter: Dhr. G. Lankelma, Neckerweg 72, 1461 LG
Z.O.Beemster

Secretaris: Dhr. W.J. Ernsting, per adres Redactie

Lid: Mw. Y. Puymbroeck-Stuurman
Landauerstraat 14, 1445 PK Purmerend

Lid: Mw. C. Scherpenhuysen, Asterstraat 4,
1441 JA Purmerend, Tel. 0299 429627

Lid: Mw. E.C. Ernsting, M.L.Kingweg 93,
1444 EB Purmerend, Tel. 0299 420536

Van de redactie.....

Dit is het blad van februari, maart en april 2019. De lente is in het land en onze tuin staat weer in bloei met alle bollen. De vogeltjes zijn druk in de weer met het bouwen van nestjes en er zijn in het weiland tegenover ons huis twee zwanen ook druk bezig een nest te bouwen. Hoewel we geen echte winter hebben gehad is toch duidelijk het verschil te merken als het voorjaar begint. Het is ook zo prettig dat het eerder licht wordt en dat de dagen langer doorgaan. Wij hebben in dit blad weer een aantal verhalen voor u bij elkaar gezocht en hopen dat het in de smaak valt.

Ik ga mijn uiterste best doen om voor de maanden mei en juni weer een nieuw kerkblad te laten verschijnen. Dan hoeft u er niet zo lang op te wachten als deze keer.

Hansje en Erica

Agenda/diensten

Zo 7 apr 2019	10.00 uur	Ds. J. Kubacki
Do 18 apr 2019	20.00 uur	Avondmaal Ds. J.E. Klanderman
Zo 21 apr 2019	09.00 uur	Paasontbijt Ds. J.E. Klanderman
Zo 5 mei 2019	10.00 uur	M. Visschers-Woestenburg
Zo 19 mei 2019	10.00 uur	Ds. L. Baars
Zo 2 juni 2019	10.00 uur	Ds. J.E. Klanderman
Zo 16 juni 2019	10.00 uur	Ds. J. Kubacki

Delen

Het hele geloven berust op het delen van onze geloofsuitingen, hoe ben ik hier op gekomen? Ik las een stukje over eten en las daarin: eten wat je deelt smaakt beter, en daar ben ik toen over na gaan denken en tot de conclusie gekomen dat het niet alleen voor eten geldt maar eigenlijk het belangrijkste van ons bestaan is. In het verleden werd er veel gedeeld door het door te vertellen, veel van die verhalen werden later opgeschreven en iedereen die kon lezen kon deze verhalen lezen en voorlezen, ook een manier van doorvertellen. Het grootste deel, zo niet de hele bijbel is op deze manier ontstaan. Maar delen gaat tegenwoordig steeds makkelijker, via de moderne kanalen

als whatsapp op je telefoon en alle sociale kanalen op de telefoon en de computer. Gaat het delen dan ook beter? Nee, ik denk van niet. Het is bij iemand die je iets vertelt duidelijk wie het vertelt, maar als je een berichtje leest weet je wel wie het gestuurd heeft maar niet of het doorgestuurd is en wat de waarde van het bericht is. Ik blijf het fijn vinden als ik iemand iets wil laten weten dat op een persoonlijke manier te doen. Maar we delen nog veel meer, tijdens onze vieringen op zondag delen we ons geloof met allen die er op dat moment aanwezig zijn. Tijdens het bezoeken van vrienden of familie deel je belangstelling voor de ander. Een hoogte punt van het delen is uiteraard het delen van het brood en de wijn tijdens de Avondmaal viering op Witte donderdag. Maar ook het ontbijt wat een keer georganiseerd was op een 5^e zondag waar bij gedeeld werd wat een ieder had mee genomen. Ik hoop dat er nog veel gedeeld zal en kan worden zodat er een meer verdraagzame wereld gaat ontstaan want alleen door het delen wat je bezig houdt kan er begrip van een ander ontstaan voor jouw ziens wijze. Ik wens iedereen hele fijne en deelzame paasdagen.

Jan Meine

In memoriam

Op vrijdag 4 januari is Mien Bruijnesteijn-Treep overleden in het Hospice ‘Thuis van Leeghwater’.

Met het overlijden van Mien Bruijnesteijn verliezen we een zeer trouwe bezoeker van onze zondagse diensten. Ook zullen we haar gemopper missen over de mensen die, meestal met een goede rede, niet in de dienst aanwezig waren. Het telefoontje op zaterdag om te vragen of ze opgehaald kon worden is er niet meer. Wat er wel is zijn de mooie herinneringen aan haar, altijd belangstellend naar hoe het met een ieder ging. Wat was met name de laatste tijd de zondagse dienst belangrijk voor haar en niet alleen de dienst maar zeker ook de koffie na afloop van de dienst, ze sloeg een tweede kopje eigenlijk nooit over. Moest je snel na de dienst weg, dat was dan pech, want terwijl de chauffeur zijn of haar jas aan trok, kon zij nog wel snel een 2^e kopje koffie drinken. Ook de bezoeken aan de zusterkring waren

belangrijk en eigenlijk moest alles daarvoor wijken. Een van de laatste keren was de bijeenkomst gelijktijdig met het kerstdiner van de dagopvang, waar zij ook met plezier aan deelnam. Ze heeft geprobeerd om het kerstdiner te laten verplaatsen, maar dat bleek niet mogelijk. We wensen iedereen die haar gekend heeft en met name haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkind alle sterkte toe met het verwerken van dit verlies.

Jan Meine Ernsting

Zusterkring

De zusterkring 'Kanaalstraat' heeft dit jaar besloten een lange zomerstop te houden. Het is dan nog maar voorjaar, maar twee trouwe bezoekerster worden zodanig in beslag genomen door mantelzorg in de directe familiekring dat het niet lukt om in combinatie met werk de bijeenkomsten bij te wonen. Zodra er zich een mooie woensdagmiddag aandient gaan we wel een ochtend en/of middag op pad. We hebben dit keer gekozen voor de Zaanse Schans (vorig jaar waren we naar de Keukenhof. De maandelijkse bijeenkomsten zullen dan weer starten in oktober van dit jaar. We houden u op de hoogte.

Mattheus Passion? Of Mattheus Passie?

Terwijl ik dit schrijf, is het al Carnaval geweest en zijn we al een paar weken in de 40-dagentijd, zoals we tegenwoordig de periode voor Pasen noemen. Lijdenstijd. Vastentijd. De oude termen zijn best nog wel vertrouwd, maar leggen slechts de nadruk op een enkel aspect. Want vasten, zoals vroeger met name in de katholieke wereld gedaan werd, gebeurt dat nog? En Lijdenstijd? Ik kan me voorstellen, dat die term voor de mensen in Utrecht na de aanslag in een tram op dit moment wel een andere betekenis heeft. De 40-dagentijd, voorbereiding naar Pasen. Voor mij begint die aanloop naar Pasen eigenlijk altijd een paar weken eerder. We zingen in Alkmaar al jaren op Palmzaterdag de Mattheus Passion,

en 8 weken tevoren beginnen we met de repetities.

Veel mensen zijn net als ik al vele jaren lid en kennen de muziek van haver tot gort, dus is het voornamelijk bijwerken, accenten aanbrengen en toch altijd weer een heleboel puntjes op i-tjes zetten.

Toen ik nog geen lid was van dit koor leek het me maar saai, elk jaar diezelfde muziek. Maar elk jaar is anders, je bent zelf anders, de wereld om je heen is anders: na het overlijden van mijn vader en 12 jaar later van mijn broer, beide rond de jaarwisseling, kwamen de emoties echt los tijdens ons concert, heb ik in tranen de slotnoot gehaald en konden ze me daarna zo ongeveer opdweilen. En dit jaar wordt helemaal volkomen anders, en daarom zijn we eind oktober al begonnen, want we zingen deze keer in het Nederlands, in de geweldige hertaling van Jan Rot. Ik moet zeggen: heel bijzonder. Hij heeft er een prachtige tekst van gemaakt, met schitterende woordspelingen, soms met een heel harde tekst, fantastisch om te doen. Ik kan me er tenminste heel erg op verheugen. In het slotkoor zingen we oa.:

Wij zijn de weg, wij zijn de waarheid, de hemel licht voor iedereen, eenzaam samen, samen één.

Veel mensen realiseren zich niet, dat het hele verhaal in de Bijbel te vinden is, in Mattheus hoofdstuk 27 en 28. Als ik in de Paastijd bezig ben met de voorbereiding voor een dienst kies ik bijna altijd voor Mattheus. En steeds valt me dan de letterlijke overeenkomst van onze gebruikelijke Bijbelvertaling en de Duitse tekst bij deze muziek op, zo sterk zelfs, dat ik hele delen niet kan lezen zonder de bijbehorende muziek te horen of in gedachten mee te zingen, zo duidelijk komen de teksten overeen.

Daarom zou ik U allemaal de tip willen geven:

pak de Bijbel er eens bij en lees die hoofdstukken uit Mattheus. Het hoeft niet in één keer, kleine stukjes is ook prima. Maar laat die tekst eens bewust inwerken, denk erover na, luister naar de Mattheus Passion op plaat of CD, of kijk ernaar op televisie.

Ik weet best, dat veel mensen hiervan een beetje een ‘allergische reactie’ krijgen: het is zo lang. Maar van een CD kun je af en toe

een stukje beluisteren, een tv-uitzending kun je opnemen en af en toe een stukje bekijken. Het is een fantastische voorbereiding naar Pasen toe die ik u allemaal graag gun.

Ik hoop, dat u er net zo van kunt genieten als ik na 40 jaar zingen nog altijd doe.

En ik hoop u graag te ontmoeten bij het Avondmaal op Witte Donderdag en bij de Paasdienst.

Een warme groet van

Hilda Wouwenaar

Ik kan het echt niet

Het deeg plakt aan de stok vast, er komen gaten in. Ik pruts iets in elkaar wat er verfrommeld en mislukt uit ziet. ‘Geef maar, ik help je’. De Turkse Friezin pakt het deeg en rolt met diezelfde stok een heel groot en flinterdun plat brood. Er zit geen gaatje in en het ziet er glad en mooi uit. Dit dunne vlies deeg legt ze op een grote rond bakplaat en na ruim vijf minuten smul ik van een opgerold stuk brood waar ze wat Turkse kaas in heeft gedaan.

‘Ik kan dat echt niet’, maar de Turkse vrouw vindt dat ik dit wel kan leren. En geduldig probeert ze mij de goede handbewegingen te leren, maar het blijft knoeien.

Een Marokkaanse Friezin heeft groene, witte en rode kraaltjes eerst op de draad geregen en als vanzelf worden ze door haar in een kunstige rand gehaakt. Als de rand klaar is naait ze het om een dunne doek. Daarna doet ze met lieve ogen de doek om mijn hoofd. Als ik de doek een tijdje omhoud laat ik merken dat ik het cadeau accepteer. Meer nog, ik geef haar een knuffel en bedank voor dit fijne cadeau. Want ik weet de betekenis. Deze doeken zijn niet te koop, dit zijn cadeaudoeken die ze geeft aan iemand die ze een warm hart toedraagt. ‘Elke keer als ik de doek om mijn hals draag, denk ik aan jou’, zeg ik en de vrouw knikt en legt haar ene hand op mijn rug en de andere op haar hart. Want dat is haar bedoeling, een blijk van onderlinge verbondenheid geven.

Een jonge vrouw breidt een vest wat er ingewikkeld en mooi uitziet. Patroon en model zitten in haar hoofd. Ze houdt het vest zo nu en dan tegen haar vriendin om te zien of het straks past.

‘Jij bent knap Corry, want jij hebt geleerd en studeert nu ook weer’, vindt een vrouw. Ik begrijp wat ze bedoelt en toch voelde ik mij zonet knap dom. Het lukte mij niet met dat deeg en die stok. Laat staan dat dunne brei- en haakwerk met ingewikkelde patronen en fijn priegelig haakwerk.

Gek eigenlijk dat je door theoretische kennis knap wordt genoemd en dat er bij praktische kennis anders wordt gesproken. ‘Dom handwerk’ en ‘koppie-koppie’, zijn uitdrukkingen die dit denken voeden. Het klopt niet. Zij hebben verstand van dingen waar ik een nul in ben. Ik doe weer dingen die zij niet hebben geleerd. Ik besluit die uitdrukkingen niet meer te gebruiken want ik vind dit knappe vrouwen die heel open over het leven nadenken en kunnen spreken.

Een vrouw schuift mij een warm opgerold brood met ei en groente in de handen. ‘Voor je man Bote en de kinderen.’ Verwarmd door het warme brood en de ervaren genoeglijkheid fiets ik door de kou naar huis. ‘Dom handwerk ..., kom nou!’

Corry Nicolay

Kleurrijke boekenlegger

Tijdens de Kleurrijke Viering gebruiken we het verhaal van de Bremer Muzikanten. Ik zal het verhaal aanpassen. Want we komen uit het Hindoeïsme, Boeddhisme, Jodendom, Humanisme, Soefisme, de Islam en het Christendom.

Enkele weken later sta ik in Bhutan verbaasd te kijken naar de afbeelding van een olifant, aap, konijn en vogel, die net als de Bremer Muzikanten op elkaars rug staan. Dit Boeddhistische verhaal is veel ouder maar heeft dezelfde strekking.

Tijdens de kleurrijke Viering op 21 maart luisteren de mensen naar het verhaal.

‘Veel jaren komen de mensen graag in het cafeetje. Maar de laatste tijd is de sfeer verandert. Mensen gaan ruw met elkaar om, schampen over elkaar, maken wrede grapjes en ze maken elkaar belachelijk en bespottelijk. Argwaan naar elkaar en huiver voor

elkaar voeren de boventoon. De goede sfeer is verdwenen en is negatief geworden.

De dieren die bij die mensen horen merken dit. Ze steken hun koppen bij elkaar: het paard, de ezel, het schaap, de hond, de kat, de haan en de parkiet. Ze bedenken een plan. Als het donker is staan de dieren klaar.

En dan barst het los: het paard hinnikt luid, de ezel balkt, de hond blaft fel en luid,

het schaap blaait, de kat miauwt en krijst, de haan kraait en de parkiet piept schel. Ze stampen met hun poten op de grond en tegen de deur en slaan tegen de ramen. Ze staan op elkaar waardoor vreemde schaduwen op de muren vallen.

De meeste mensen schrikken zich naar. Ze worden bang van al die vreemde geluiden en schaduwen en nemen de benen. Het negatieve verdwijnt uit het café.

Enkele mensen zijn niet bang, maar wel nieuwsgierig. Zij blijven. Zij stralen het positieve uit.

Zo verschillend als ze zijn maken de dieren voor de mensen in het café een mooi samenhangend geluid. De sfeer is prima, ook voor de dieren is het veilig en goed in dat café.

De wereld om hen heen bloeit op door hun onderlinge kleurrijke tolerantie.'

Iedereen krijgt een kleurrijk handje met de vraag een wens te schrijven voor iemand anders. Na het ophalen worden de handjes willekeurig uitgedeeld. In 'mijn' handje staat: 'Dat mijn medereiziger/ster verbonden blijft met de eigen Bron en zijn/haar omgeving'. Er omheen staan OHM-tekentjes, de wens komt van een Hindoe. Mijn vriend de imam heeft deze wens gekregen: 'Dat inzicht je pad mag verlichten en liefde laten bloeien in al je contacten met de wezens die met jou leven op deze aarde'.

Iedereen krijgt een boekenlegger met levenswijsheden voor

‘Kleurrijke tolerantie’.

- *Hindoeïsme: Wees de verandering die je in de wereld zilt zien.*
- *Christendom: Behandel de ander net zoals jezelf behandeld wilt worden.*
- *Islam: Allah heeft ons verschillend gemaakt, opdat wij elkaar leren kennen.*
- *Boeddhisme: De grote weg is niet moeilijk zolang je geen onderscheid maakt.*
- *Humanisme: Zelf denken, zelf doen.*
- *Jodendom: Niet de mens maar de intentie van de mens is de maat van alle dingen.*
- *Soefisme: De dingen zijn zoals gij ze beschouwt.*

Handen grijpen in elkaar wanneer we elkaar de vredeswens geven, die bij ons eigen geloof en levensovertuiging hoort.

Corry Nicolay

Alles heeft zijn tijd

Mevrouw Kramer - een tachtigjarige weduwe zonder kinderen - kon er nog steeds niet over uit: haar vroegere buurvrouw Ynske had nog zo beloofd om snel bij haar op bezoek te komen nu ze vanwege de gevolgen van haar herseninfarct naar een zorgcentrum vijf kilometer verderop was verhuisd, maar ze had op een kaartje na al vier maanden niets meer van haar gehoord. Ze begreep er gewoon niks meer van, jarenlang hadden ze zoveel met elkaar gedeeld, soms bij het tuinhekje, soms bij een kop thee als Ynske's man op zaterdagmiddag naar een hockeywedstrijd ging kijken.

Weken later, op een zaterdagmiddag, zat mevrouw Kramer voor het raam en dacht ze weer aan Ynske. Ze wist nog goed hoe verdrietig Ynske was toen haar dochter opnieuw een miskraam kreeg, maar ook hoe blij ze was toen ze uiteindelijk een gezonde zoon op de wereld zette. Mevrouw Kramer had Ynske pas nog een paar keer tevergeefs gebeld om te vragen hoe het met haar en haar kleinzoon

ging. Volgens een wederzijdse kennis ging het uitstekend met haar, waarom hoorde ze dan niks meer? Had ze het vlak voor haar verhuizing soms beter niet kunnen zeggen dat het weliswaar heel mooi was dat er zoveel over nieuwe vormen van kerk-zijn werd gepraat in de toekomstcommissie waar ook Ynske inzate en dat hun dominee 's zondags tijdens de dienst bad om mensen die jou zagen, maar je kon ondertussen toch ook gewoon om je heen kijken en binnenwippen bij wie jou nodig had?

Mevrouw Kramer ging verzitten. Wat zou er toch met Ynske zijn? Ze stond op, maakte een zonnebril met haar hand, zou haar man op zaterdagmiddag soms geen hockey meer kijken en had hun contact dan nooit wat voorgesteld? Nog even en ze wist geeneens meer hoe hard Ynske's kleinzoon groeide, Ynske was haar nu ze oma was geworden toch niet zomaar ineens vergeten?

Mevrouw Kramer ging weer zitten en tuurde opnieuw uit het raam. Ach, ze kon het nu misschien maar beter loslaten, Ynske had zo'n ander leven gekregen en stond vast amper bij haar gemis stil. Mevrouw Kramer mijmerde nog wat en pakte nu toch het telefoonnummer van Ans, een bezoekdame van De Zonnebloem die zich laatst aan haar had voorgesteld, er maar eens bij en maakte een afspraak om volgende week zaterdag met haar naar de Intratuin te gaan.

Een week later stapte ze naast Ans achterin de taxi en verwachtte ze niets meer dan een gezellig uurtje uit. In het tuincentrum trakteerde ze haar op een kop koffie en kocht ze een paar groene planten. 'Daar stikte het bij ons vroeger thuis ook van en daar heb ik goede herinneringen aan,' zei ze terwijl Ans de planten na afloop nog even bij haar boven in het zorgcentrum bracht en meteen ook in potten zette.

Toen de stilte weer het hoogste woord had, moest mevrouw Kramer weer aan Ynske denken. Ze glimlachte, liep naar haar Sanseveria's en praatte tegen ze. 'Wat was ze een fijne buurvrouw, maar alles heeft zijn tijd. God heeft haar blijkbaar ergens anders ingehuurd.'

Christine van Reeuwijk

Wees blij dat je nog leeft

Olga kon het nog maar nauwelijks bevatten, maandenlang had ze in het hospice op haar dood zitten wachten en nu bleek ze weliswaar wel ziek te zijn geweest, maar niet ongeneeslijk. Er had al een bord te koop in haar tuin gestaan, haar begrafenis had ze ook al geregeld en ze had al afscheidsbrieven voor haar kinderen en kleinkinderen klaargelegd.

Kees-Jan, haar wijkpredikant, had haar in het hospice trouw opgezocht, maar liet nu ze alweer een tijdje thuis woonde en fysiek gezien weer helemaal fit was niks meer horen. Je moest tegenwoordig zelf maar aan de bel trekken, maar hij kon toch zelf wel bedenken dat ze het juist nu heel moeilijk had. Als ze dat al eens door liet schemeren aan mensen kreeg ze stevast te horen: ‘Wees blij dat je nog leeft.’ Olga trok zich terug, ging op het uiterste puntje van de bank zitten zodat de zon langs haar scheen en herlas de brief aan haar kleindochter Veerle die dit jaar eindexamen moest doen. Ze kon ‘m, als ze slaagde na haar diploma-uitreiking, net zoals haar gouden ring met saffiertjes, toch zelf aan haar geven. ‘Lieve Veerle, een mooie studententijd gewenst en als je het ooit zwaar hebt, zing dan zachtjes *Stil maar, wacht maar alles wordt nieuw.*’

Ach, Olga kon het nu beter tegen zichzelf zeggen en ze ging Kees-Jan echt niet bellen.

Totdat het niet meer ging.

Kees-Jan maakte nog diezelfde dag tijd en bood zijn excuses aan dat hij niet eerder was gekomen en luisterde weer even goed als destijds in het hospice.

Olga vertelde dat ze graag weer naar de kerk zou gaan, maar hoe langer ze wachtte, hoe moeilijker het werd.

Kees-Jan vroeg: ‘En je hebt wellicht nog steeds een beeld op je netvlies van je kist voorin de kerk?’

‘Ja, maar er is nog iets anders.’ Ze zweeg even. ‘Waar wil ik mijn energie nog insteken, met wie wil ik nog omgaan? Al die vrouwen, ook uit onze gemeente, die zeiden ‘Wees blij dat je nog leeft’, ze maakten van mijn olifant een mug terwijl ze zelf naast mijn bed zittend in het hospice van hun eigen mug een olifant maakten.’

‘Wat erg,’ zei Kees-Jan.

Olga ging iets rechter op zitten. ‘Ja, maar ik zal het toch echt zelf moeten loslaten en mijn nieuwe weg moeten vinden.’

Hij knikte, maakte een vervolgspraak en ging na een handdruk weer naar huis.

De zondag erop was het Pasen en stapte Olga de drempel van de kerk toch weer over. Ze had weer vet op haar botten en geen kus-sentje voor de harde kerkbank nodig en zong het slotlied *U zij de glorie* uitbundig mee.

Bij de uitgang kreeg ze van een diaken, die naast Kees-Jan stond, een bosje narcissen in haar handen gedrukt en fluisterde ze, terwijl ze zich naar Kees-Jan vooroverboog: ‘Wat ben ik blij en dankbaar dat ik nog leef.’

Christine van Reeuwijk

What ‘s in a name?

Een naam doet ertoe. Zeker als het om kerken gaat. Wat kunnen we toch zitten te puzzelen om een naam te bedenken die in de roos is.

Mijn gedachten gaan terug naar de tijd dat de Protestantse Kerk in Nederland nog niet bestond en menigeen zich het hoofd brak over de prangende vraag hoe dat beestje moest gaan heten. Ik denk daar niet zonder trots aan terug. Ik mag hier namelijk wel van een wapenfeit spreken.

Op enig moment kwamen de besturen van de drie fuserende kerken met een voorstel voor de naam. Dat voorstel was: Verenigde

Reformatorische Kerk in Nederland. Ik snapte wel hoe men daartoe kwam. Immers, er was een vereniging van kerken op til en ‘reformatorisch’ sloeg op het feit dat alle drie uit de Reformatie waren voortgekomen. Men was het er bovendien over eens dat de woorden hervormd, gereformeerd en luthers in de naam moesten worden vermeden. Toch vond ik de voorgestelde naam helemaal niks. Met zo’n naam konden wij in gesecculariseerd Nederland niet voor de dag komen!

Ik nam achter de computer plaats en schreef een uitvoerige reactie voor het dagblad Trouw. Daags daarna stond het stuk op de kerkpagina van deze krant en zo kwam het balletje aan het rollen. Grappig om te zien hoe de publiciteit in zo’n geval werkt. De krant lag nog maar net op de deurmat of de IKON belde. Of ze bij me langs mochten komen voor een interview over het opgeworpen vraagstuk. Ik had namelijk een alternatief genoemd: Protestantse Kerk in Nederland. Mijns inziens was dat veel beter, want ‘verenigd’ was overbodig – zo’n naam moet immers heel lang mee – en ‘protestants’ genoot verre de voorkeur boven ‘reformatorisch’. De meeste Nederlanders weten immers wel zo ongeveer wat dat is, protestants, het is een gangbare term, en over ‘reformatorisch’ breek je niet alleen je tong, maar je moet ook telkens opnieuw uitleggen wat ermee wordt bedoeld. En mijn hoofdbezwaar: ‘reformatorisch’ is al vergeven. Bij dat woord denken we aan het Reformatorisch Dagblad, reformatorische scholen en verenigingen, kortom de zogenaamde rechterflank van het protestantisme. Hetzelfde woord gebruiken voor een kerk die ruimte wil bieden aan de volle breedte van protestants Nederland is vragen om moeilijkheden.

Enfin, woorden van deze strekking blies ik de IKON-microfoon in, en dat leidde ook weer tot reacties. Onder andere van twee bevriende dominees die mij zachtmoedig kapittelden. De een gispte ‘protestants’ omdat het weinig zeggend zou zijn en weinig inspirerend, de ander vond het een woord met vrijzinnige uitstraling, ook niet erg geschikt dus. Hij zal gedacht hebben aan de Nederlandse Protestantenvbond, een organisatie die al sinds 1870 bestaat en zich afficheert als vrijzinnige geloofsgemeenschap.

Ze is vanouds actief in plaatsen waar de hervormde kerk nogal zwaar op de hand is en waar ze een wat luchtiger verkondiging praktiseert. Tegenover de orthodoxe preek in drie punten sacred dance bij de vrijzinnigen, die dus op hun manier het woord ‘protestants’ hebben genaast.

Met mijn aversie tegen het woord ‘reformatorisch’ in de naam en mijn pleidooi voor ‘protestants’ was ik bepaald niet de enige, maar het zou nog jaren deliberaties en alternatieve voorstellen kosten vooraleer men toch weer bij mijn voorstel terecht kwam. Ik vond het wel leuk diverse door mij aangedragen argumenten in de synodestukken terug te zien. Tegenwoordig hoor ik trouwens nooit meer de klacht dat ‘protestants’ zo vlak zou zijn en geen warme gevoelens zou oproepen. Ook niet dat het vrijzinnig is. Als hervormden en gereformeerden ergens samengaan, is het vanzelfsprekend de nieuwe gemeente protestants te noemen. Het wat bleke ventje heeft kleur op de wangen gekregen. We zijn protestants en willen het weten ook!

Daan van der Waals

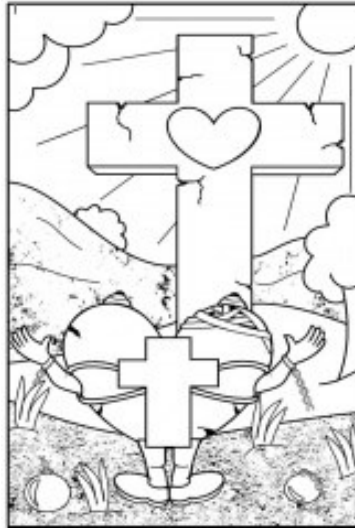
Paasgeschenk

Ochtendgloren breekt
en hanengekraai
verscheurt de nacht
Een nieuwe morgen wacht.
Duisternis verdwijnt
hemelse stralen
verkondigen dageraad
Overwinning op het kwaad.
Zegevierend leven
Gods geschenk
dat Hij ons geeft
Paasmorgen, Jezus leeft!

DOOPSGEZINDE GEMEENTE PURMEREND

**PAASONTBIJT
21 APRIL 2019
09:00 UUR**

DIENST INCLUSIEF ONTBIJT

**VOORGANGER: DS. J.E KLANDERMAN
ORGANIST: J.D.M. VAN 'T HOOFT**

**OM EEN INDICATIE TE HEBBEN MET HOEVEEL WE ZIJN
KUNT U ZICH OPGEVEN BIJ E. ERNSTING.
HIER KUNT U OOK TERECHT VOOR MEER INFORMATIE:
(0299) 434369 dgpurmerend@gmail.com**